

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишином.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Колонка редактора

«СПРАВЖНИЙ ПІСТ — ЦЕ СТРИМАНІСТЬ ВІД ГНІВУ»

В часі Великого Посту роздумуємо над словами св. Василя Великого про правдивий піст, який полягає у «віддаленні від себе зла, у здержливості язика, у стриманості себе від гніву та у здавленні в собі лихих пожадань, обмови, брехні, кривоприсяги». Як християни, прагнемо постити з користю для нашого духовного життя і знаємо зі слів святих отців, що, стримуючи себе від їжі, є дуже важливо не «їсти» своїх ближніх, тобто не ранили їх своїми словами і своїм гнівом. Сьогодні, отже, роздумуємо над тим, наскільки цінним у пості є стримувати себе від гніву, як про це навчає апостол Павло: «Усяка досада, гнів, лютя, крик та хула мусять бути викорінені з-посеред вас разом з усією злобою. Будьте, натомість, добрі один до одного та милосердні, прощайте один одному, як Бог у Христі вам простив» (Еф. 4, 31-32).

Гнів — це емоція, пристрасть, якою сьогодні вирізняється чимало людей, яких можна зустріти на вулиці, в лікарні, у школі, а може, навіть, і у церкві. Гнів дійсно псує стосунки між людьми, відганяє радість і забирає здоров'я у людини. Тамувати свій гнів досить непросто, але існує таке золоте євангельське правило: «Все, отже, що бажали б ви, щоб люди вам чинили, те ви чиніть їм» (Мт. 7, 12).

Апостол Яків також закликає: «Мої улюблені брати, хай кожен буде скорий слухати, повільний говорити, нескорий до гніву, бо гнів людини не сприяє справедливості Божій» (1, 19-20). Коли Святе Письмо через своїх авторів просить людину контролювати свої емоції і особливо гнів, то означає, що людина з Божою допомогою може тримати себе в руках і не спалахувати гнівом.

Закінчення на стор. 2

Третя неділя Великого Посту — Хрестопоклонна

Притча про обрізаний хрест

Один чоловік ніс дуже важкий хрест. Для того, щоб хоч трохи передихнути, він постійно перекладав його з правого плеча на ліве. Та якогось дня, під вечір, чоловік уже так виснажився, що ледве волік ноги. І вирішив він відрізати добрячий шмат хреста й викинути його на узбіччя дороги. І йому стало набагато легше крокувати!

Пройшов він іще кілька кілометрів і враз опинився перед бурхливим водяним потоком, що перетинав дорогу. Перескочити його було майже неможливо, до того ж — небезпечно. Отож, він вирішив покласти впоперек потоку хрест, щоб перейти по ньому на другий берег як по кладці. Проблема ж полягала в тому, що хрест виявився надто коротким!

Тоді чоловік мерщій побіг назад, аби підібрати відрізану частину хреста і відновити його таким, яким він був раніше. Тільки так він зміг перейти через потік.

Кожній людині Господь відмірює хрест відповідно до її плечей і до кількості страждань, які їй необхідно знести, аби перейти до вічного життя.

Єпископи УГКЦ: «Стережіться фальшивого патріотизму»

Не є щирим патріотом той, хто не керується правдою у стосунках із власним народом, а годує його пафосними гаслами та оманними обіцянками. Особливо прагнемо застерегти перед дешевим політичним популізмом, що має на меті не так добро народу, як власну вигоду і перемогу на чергових виборах.

Продовження на стор. 2

Кому у храмі заважають діти?

Зараз, в часі Великого Посту, кількість вірних у храмах збільшується, хочеться вірити, що і дітей. Проте, на жаль, часто батьки залишають діток вдома, бо просто не хочеться їм вислуховувати настанови строгих жіночок.

Продовження на стор. 5

Подорож Посту

Хрестопоклонна неділя

стор. 3

Пророк України

Вчімося у Тараса Шевченка

стор. 4

З архівних джерел

Отець Іван Устияновський — довголітній парох Старого Лисця

стор. 5

За життя!

Я — найщасливіша мама (свідчення жінки, яка відмовилась від абортів)

стор. 6

★ Колонка редактора

Закінчення. Початок на стор. 1

У Святому Письмі, однак, говориться і про той випадок у єрусалимському храмі, коли Христос, побачивши безлад, продавців і міняйлів, свій гнів показав певними вчинками: «Зробивши бич із мотуззя, повиганяв усіх із храму, геть із вівцями і волами, гроші міняйлів порозсіпав і столи поперекидав» (Ів. 2, 15-16). Це був «святий» гнів чи обурення, яким проявилася ревність за Божий дім, який повинен бути домом молитви, а не торговим домом.

Що робити християнам, які хворіють «гнівом»?

1. Коли ми помічаємо, що гніваємося, то важливо визнати перед Богом, що це зло, гріх і з цього посповідатися: «Коли ми кажемо, що гріха не маємо, то ми самих себе обманюємо, і правди в нас немає. Якже ми визнаємо гріхи наші, то — він вірний і праведний, щоб нам простити гріхи наші й очистити нас від усякої неправди» (І Ів. 1, 8-9). Якщо людина кається за свій гріх і сповідається з нього, Бог його прощає.

2. Не чекати кінця дня і не відкладати примирення з тими, на кого ми вилляли наш гнів словами, поглядом чи жестом, а вміти упокоритися і перепроситися з нашими ближніми, з тими, хто потерпів від нашого гніву: «Хай сонце не заходить над вашим гнівом» (Еф. 4, 26).

3. Коли людина не хоче заспокоїтися і акумулює образи, то це може призвести її до хворобливого стану і виробити погану звичку гніватися й драгуватися. Гнівлива людина ставить себе на місце Бога і прагне відплатити за зло, а суд, як ми знаємо, належить єдиному Богові. Тому з таким станом треба терміново боротися і спонукати себе бути лагідними у словах, поглядах та жестах: «Не дозволяй, щоб зло тебе перемогло, але перемагай зло добром» (Рим. 12, 21).

Правдивий піст, отже — це стриманість від гніву. Ніхто нам не дає права гніватися на ближніх своїх. Ти, брате і сестро, вмійш правдиво постити?

о. Йосафат БОЙКО, ВС

Притча про цвяхи

Жив собі один дуже запальний юнак. Одного разу батько дав йому мішечок із цвяхами і наказав забивати по одному цвяху в паркан, коли юнак не стримає гніву. Першого дня у ворітниці стриміло кілька десятків цвяхів. Другого тижня він вже навчився стримувати свій гнів, і з кожним днем кількість цвяхів зменшувалась.

Юнак зрозумів, що легше контролювати свій темперамент, аніж забивати цвяхи. Нарешті настав день, коли він жодного разу не втратив самовладання. Він розповів про це батькові й той сказав, що відтепер щодня, коли хлопцеві вдасться стриматися, він може витягати по одному цвяху з ворітниці.

Йшов час, і настав день, коли він зміг сказати батькові, що у паркані не залишилось жодного цвяха. Тоді батько взяв сина за руку й підвів до паркану: «Ти непогано впорався, але ти бачиш, скільки дірок у ворітниці? Паркан уже ніколи не стане таким, як раніше. Коли кажеш людині щось зле, в неї залишається такий шрам, як оці дірки. І неважливо, скільки разів ти після цього вибачишся, — шрам залишиться».

Бруно ФЕРРЕРО

★ Голос Церкви

Папа Франциск: Остерігаймося спокуси зловживати добрими речами

Прожити своє життя не в шуканні власної користі й інтересів, але на більшу славу Бога, що є любов'ю. До цього нас, на думку Папи Франциска, спонукає подія вигнання торговців з храму. Відповідну розповідь з Євангелії від святого Івана він коментував перед проказуванням молитви «Ангел Господній» у неділю, 4 березня 2018 року.

Як читаємо на сторінках Євангелії, Ісус прогнав із храму торговців і міняльників, послуговуючись мотуззяним бичем, і поперевертав їхні столи, кажучи: «Не робіть дому Мого Отця домом торгівлі!». «Ця рішуча дія, виконана незадовго до Пасхи, — зауважив Святіший Отець, — викликала велике враження у натовпу та ворожість з боку релігійної влади й тих, які побачили загрозу для своїх економічних інтересів. Але як ми повинні її інтерпретувати?».

Папа, насамперед, звернув увагу на те, що це не була насильницька дія, адже не спровокувала втручання охоронців громадського порядку. Цей вчинок сприйняли як «типовий вчинок пророків», які часто Божим іменем викривали різні зловживання. Із зауваженням виступили представники релігійної влади: «Яке знамення покажеш нам, що таке Ти робиш?». Вони вимагають доказу, що Ісус «дійсно діє Божим іменем».

Щоб пояснити цей вчинок Учителя, учні сягнули до 69 Псалма, в якому говориться: «Ревність до

Твого дому з'їдає Мене!». Цей псалом, як пояснив Святіший Отець, є призиванням допомоги перед обличчям небезпеки, викликані ненавистю ворогів: саме цю ситуацію Ісус переживатиме під час страстей. «Ревність задля Отця та Його дому приведе його аж до хреста: його ревність — це ревність любові, яка веде до самопожертви, а не ота фальшива, яка пропонує служити Богові через насильство», — наголосив Папа.

У дійсності, «знаменням», яке Ісус дасть на підтвердження Свого авторитету, буде Його смерть і воскресіння: «Зруйнують цей храм, — і за три дні Я підніму його». Євангелист пояснює: «Він говорив про храм свого тіла». Це означає, що з Христовою Пасхою «розпочинається новий культ — культ любові, та новий храм, яким є Він Сам».

За словами Наступника святого Петра, поведінка Ісуса, представлена в цьому євангельському уривкові, «закликає нас прожити своє життя не в пошуках своєї користі та інтересів, але для слави Бога, що є любов'ю». Ісусові слова: «Не робіть дому Мого Отця домом торгівлі!» допомагають

нам відкинути загрозу зробити свою душу, яка є «помешканням Бога», місцем торгівлі, тобто, жити «в постійному шуканні власної вигоди, а не у великодушній та солідарній любові».

«Це Ісусове повчання завжди залишається актуальним, не лише для церковних спільнот, але й для окремих осіб, цивільних громад і для всього суспільства. Адже поширеною є спокуса зловживати доброю діяльністю, іноді обов'язковою, щоб почерпнути з неї приватні інтереси, а навіть і нелегальні. Це велика спокуса, особливо тоді, коли інструменталізується Самого ж Бога й належний Йому культ, або служіння людині, яка є Його образом. Тому Ісус в цьому випадку використовує «суворі манери», аби розвинути нас із цієї смертельної загрози», — підсумував Папа, побажавши:

«Нехай же Пречиста Діва Марія підтримує наш старання зробити Великий Піст доброю нагодою для того, щоб визнавати Бога єдиним Господом нашого життя, усуваючи зі свого серця та вчинків будь-які форми ідопоклонства».

Радіо Ватикану.

★ Офіційно!

Єпископи УГКЦ: «Стережіться фальшивого патріотизму»

Не є щирим патріотом той, хто не керується правдою у стосунках із власним народом, а годує його пафосними гаслами та оманними обіцянками. Особливо прагнемо застерегти перед дешевим політичним популізмом, що має на меті не так добро народу, як власну вигоду і перемогу на чергових виборах.

«Як не згадати слів Франка, — пишуть у Посланні єпископи, — який застерігав перед таким фальшивим патріотизмом, що проявляється лише у «святковій одежині», але для якого чужим і осоружним є «труд важкий, гарячка невдержима»».

На переконання членів Синоду Єпископів УГКЦ, нічого спільного зі справжнім патріотизмом не має також ідеологія, яка ставить націю «понад усе», включно з Господом Богом.

«Таке сприйняття народу і держави, — вважають отці Церкви, — за словами митрополита Андрея

Шептицького, не базується на любові, а є, радше, егоїзмом чи навіть ідопоклонством. Ми, як учні Христові, не можемо схвалювати чи сприймати тих форм крайнього чи інтегрального націоналізму, расизму та шовінізму, які все, зокрема Церкву і саму державу, підпорядковують ідеї нації; заперечують свободу і права окремої людини, а найважливіше — її особисту гідність, що походить від Бога. Погорджують представниками інших національностей, рас чи релігій; пропагують ненависть і ворожнечу, заохочують до сліпого та грубого насилля для здобуття своєї політичної мети».

«Господь Бог кличе нас сьогодні до чування над власним сумлінням, майбутнім нашого народу і його держави. Спитаймо себе: чи чиста любов до нашого народу є критерієм для наших настроїв, поглядів, суджень і дій? Чи нею керуємося ми самі, відповідальні будівничі своєї країни? І чи керуються нею наші політичні та суспільні лідери? Щира відповідь на ці запитання допоможе нам віднайти шлях до успішного розвитку нашого народу і дальшого державотворення», — просять задуматися владики.

Департамент інформації УГКЦ

★ Конференції

До 175-річчя Єпископа Юліана Пелеша

27 лютого в приміщенні Івано-Франківського Богословського Університету відбулася науково-практична конференція на тему: «Єпископ Юліан Пелеш в релігійному, церковному, громадському житті України».

Цей захід був приурочений до 175-ої річниці від дня народження першого єпископа Станіславського Юліана Пелеша. Розпочався захід з привітального слова митр. прот. Олега Касківка, синкела у справах духовенства та священничих родин, який від імені Ар-

хієпископа і Митрополита Івано-Франківського Кир Володимира Війтишина привітав усіх присутніх.

Опісля до присутніх звернувся пан Олег Єгрешій, який спричинився до організації даної конференції. Згодом були представлені різноманітні доповіді, в яких висвітлювалися етапи

життя та діяльності Владики Юліана Пелеша.

Учасники конференції змогли дослідити життя та діяльність Єпископа Юліана Пелеша як ревного душпастиря, а згодом — правлячого Єпископа Станіславського.

Інформаційний центр ІФДС

★ Подорож Посту

Хрестопоклонна неділя

Великий Піст — це час особливого внутрішнього й зовнішнього вмертвіння і покаяння. Оскільки ця духовна боротьба триває довго, то зазвичай буває так, що перші дні чи тижні посту ми практикуємо його ревно й мужньо, але відтак помалу фізично й душевно вичерпуємося, ослаблюємося і знеохочуємося. Церква, знаючи про немічність і нестійкість людської природи, демонструє нам посеред посту надзвичайно могутню спонуку до витривалої духовної боротьби, якою є святий хрест.

У третю неділю Великого Посту, середп'яття, Церква для підбадьорення і підкріплення нашого духу заохочує по-особливому почитати Господній хрест. Звідси й назва цієї неділі — Хрестопоклонна.

Святий хрест має пригадати безконечну Божу любов до нас, Христові страждання задля нас і наш обов'язок мужньо нести свій хрест щоденного життя. До всіх нас звертається Ісус Христос: «Коли хто хоче йти за мною, нехай себе зречеться, ві-

зьме щодня на себе хрест свій і йде за мною... Хто не несе хреста свого і не йде слідом за мною — не може бути моїм учнем» (Лк. 9, 23 і 14, 27).

Хрестопоклонна неділя пригадує нам сильну зброю, яку має кожен християнин у боротьбі з ворогами за своє спасіння — тією зброєю є святий хрест. І саме цієї неділі хрест постає перед нами як знамено сили, знамено спасіння та перемоги.

Хрестопоклонна неділя вчить нас розуміти велике значення святого

хреста для нас не тільки в часі посту, а й протягом всього нашого життя. Ця неділя показує нам, що, де є хрест, там сила, там перемога, там спасіння та запевнення воскресіння до вічного щасливого життя.

Робімо завжди на собі знак святого хреста із великою, живою вірою, не поспішаючи, побожно й правильно. Адже часто саме хресне знамення, здійснене з вірою і глибоким почуттям, буває сильнішим за молитовні слова перед Престолом Всевишнього. У ньому є

благодатна світлосяйна сила, що зцілює немочі душевні й тілесні, є таємнича сила, котра протидіє всякій кривді та злу, — диявол це добре знає і тікає від тих людей, які з вірою знаменують себе хресним знаменням.

Святий Єфрем Сирин повчає: «Хрест — воскресіння мертвих. Хрест — надія християн. Хрест — потіха бідних. Хрест — скинення гордих. Хрест — надія безнадійних. Хрест — кермо для тих, хто плаває. Хрест — пристань для гонених бурєю. Хрест — батько для сиріт. Хрест — потіха для тих, які терплять. Хрест — охоронець для юнаків. Хрест — слава для мужчин. Хрест — вінець для старців. Хрест — невинність для дівиць. Хрест — хліб для голодних і джерело для спраглих».

о. Іван КУЛИК,
парох української парафії
св. Сергія і Вакха в Римі.

★ Віра очима молодих

■ Студенти-журналісти на практиці в «Новій Зорі»

Приємно поділитися з нашими читачами новиною про те, що у редакції «Нової Зорі» проходять практику 8 студентів із кафедри журналістики Прикарпатського університету ім. В. Стефаника. Це творчі й старанні молоді люди, напрацювання яких з'являтимуться на сторінках нашої газети.

Сьогодні публікуємо перший матеріал 17-річної Світлани Тимчук. Це саме та дівчина, котру травмувала

піротехніка на відкритті ялинки 19 грудня 2017 р. у м. Івано-Франківську. Після двох місяців лікування у Києві та обласній лікарні Світлана нещодавно повернулася до навчання. Незважаючи на це нещастя, яке з нею трапилося, вона — і надалі позитивна й творча особистість.

Від імені всієї редколегії бажаємо нашим молодим журналістам Божого благословення для успішного навчання та подальших професійних здобутків!

Колектив редакції.

Пізнай правду і правда визволить тебе

У словнику сказано, що правда — це те, що відповідає дійсності, тобто істина. Пізнання істини завжди супроводжується радістю. Але чи справді це так? Дуже часто правда раниць, і раниць досить боляче.

Всі розуміють, що таке правда, але все-таки у кожного своє уявлення щодо самого терміну. Правда — це відвертість, чесність, щирість душі, так думає сімнадцятирічна дівчина. Молодий чоловік вважає, що правда — це свобода, адже вільна та людина, якій нема чого приховувати. Думка майбутнього психолога: правда — досить абстрактне поняття, правда у кожного своя і як такого єдиного поняття не існує.

Ведеться багато дискусій щодо того, чи справді варто завжди казати правду. Дехто вважає, що не завжди варто говорити правду і бути відвертими. Тому що правда може бути надто жорстокою і матиме фатальні наслідки, зокрема самогубство, психоз та соціальне відчуження. Існує багато ситуацій, коли правда просто недоречна, коли ти просто не хочеш образити людину, тому трішки її обманюєш.

Інша думка — протилежна даній: правду треба казати завжди, тому що брехня може зруйнувати довіру, а її важко відновити. Брехня як хвороба, з'явившись один раз, обов'язково з'явиться ще. Передусім потрібно бути чесним самим із собою, адже, пізнавши себе, ми можемо пізнати істину.

У сучасному світі навколо багато брехні, лицемір'я та просто злих людей. Але не варто зациклюватися на поганому, правда близько і вона хоче, щоб її впускали у своє життя. Людина, яка визнає те, що іноді вдається до брехні, є більш щирою, ніж та, яка запевняє, що ніколи не обманує. Тож, навіть після безлічі помилок важливо не приховати їх, а просто визнати. Просто варто пізнати правду, пізнати і вимагати її від себе та від інших.

Світлана ТИМЧУК.

А як же чинити, якщо моя правда нашкодить або осудить ближнього?

Прочитавши статтю Світлани Тимчук «Пізнай правду і правда визволить тебе», у мене, як священика, з'явилося бажання коротко продовжити її щирі роздуми, які мені глибоко запали в душу.

В Євангелії ми читаємо, що Ісус є Дорога, Правда і Життя, а диявол є брехун і батько брехні. Тому кожного разу, коли людина обманує, вона бере своєрідний кредит в того, хто є володарем брехні. З цього напрошується висновок, що християнин у будь-якому випадку і за будь-яких обставин повинен говорити правду, лише правду і нічого, окрім правди. Однак, не все так просто...

Наприклад, німецький філософ Іммануїл Кант (1724-1804) твердив, що обман завжди і в будь-якому випадку є шкідливим. Якщо інколи це і не стосуватиметься окремої особи, то суспільство на загал від брехні завжди і всюди отримує безлад. І з цим важко не погодитись. Однак Кант у своїх вченнях йде ще далі, твердячи, що не є виправдано використовувати

неправду навіть в ім'я порятунку ближнього. Тому якщо вбивця запитає мене, чи я переховую його жертву, я зобов'язаний говорити правду. Ця теза стала темою для дискусій філософів та моралістів протягом усього XIX століття і далеко не багатьох з них на користь Канта...

А як би Христос вчинив у цій ситуації? У Євангелії ми не знайдемо жодного разу згадки про те, щоб Христос говорив неправду. Але коли йому говорять правду про гріх жінки, за який вона заслуговує каменування, то Він не зосереджується лише на цій осудливій правді, а задля милосердя шукає пізнання правди і про тих, що звинувачують її: хто без гріха, хай перший кине камінь...

— Жінко! Де твої обвинувачі? Ніхто не осудив тебе?

— Ніхто, Господи!

— І Я не осуджую тебе; іди й надалі не гріши.

Щось схоже і у відомому висловлюванні Христа «про колоду у власному оці»...

Христос навчає нас, що у кожній складній ситуації знайти правильне рішення щодо того, що, коли і як говорити чи не говорити, нам допоможе керування милосердям і любов'ю, що і є найбільшою християнською істиною.

Власне шукання та пізнання справжньої правди послуговує нам найкраще для того, щоб володінням правдою творити добро і в жодному разі не використовувати правду як інструмент помсти чи осуду.

Але невже це означає, що не можна говорити правду про вчинки інших людей, щоб не піддатися гріху обмови?

Ось як говорить про це св. Іван Золотоустий: «Невже я повинен мовчати, якщо хтось чинить зло, невже не повинен виправити грішника? Виправ, але не як ворог, не як недруг, тим самим наказуючи його, але як лікар, вилікуй його тими ліками,

яких він потребує. Не треба принижувати, звинувачувати, але потрібно порадити (та не з гордістю) і з любов'ю виправляти».

Потрійне золоте правило:

Коли ти говориш із ближнім твоїм і маєш сумнів, чи ти допускаєш осуду і пустомовства, чи ні, — то пам'ятай три правила добра й користі в розмові:

1. Чи ця розмова приносить тобі особисто духовну користь і чи спонукає до добра?

2. Чи ця розмова приносить духовну користь твоєму ближньому-співрозмовнику?

3. Чи ти і твій співрозмовник ставлять собі за мету допомогти досягти змін тій особі, про яку ви говорите, а чи це лише фарисейське «дякую Тобі, Господи, що я не такий, як він»? Якщо є присутні всі три добра, то ця бесіда є на збудування, а не на руйнування. Отже, є добрим ділом, а не гріхом!

Господи, допоможи нам пізнавати та йти завжди Твоєю дорогою правди!
о. Іван СТЕФУРАК.

★ Пророк України

Виберу одне таке слово у Шевченка і в ньому — одну шляхетну й чисту, як кришталь, чесноту, якої він вчить нас, щоб ми її плекали в себе і в дітей наших... Ця чеснота поета описана в його дуже скромному вірші:

*«Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісінко мені.
В неволі виріс між чужими,
І, неоплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: «Молись.
Молися, сину: за Вкраїну
Його замучили колись».
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...
Ох, не однаково мені...»*

Це писав Шевченко два тижні по своїм арешті, 5 квітня 1847 року, в Пе-

Вчимося у Тараса Шевченка

Шевченка часто називаємо нашим пророком, бо він своїм життям, словом, своїм «Кобзарем» пробудив наші сумління в XIX столітті і вчить далі, як нам любити свою Батьківщину, яка так часто ходила над Дніпром, мов обідрана сиротина, і плакала, і ніхто того не бачив. Ми й сьогодні топтати долею і різними лихами, багато нас на чужині потребує шукати кращої долі у натхненнім слові Тараса Шевченка; «Кобзар» біля Христового Євангелія повинен бути книгою, з якої треба черпати здорових, все свіжих і не штучних сил духа і шукати правдивих, не сплямлених нічим чеснот шляхетного українця, який вмів «полюбити щирим серцем велику руїну»...

тербурзі. Слова спокійні, щирі, писані в тюрмі з болем у серці. Задумаймося над кожним із тих дорогих слів нашого великого Батька:

*«Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні...»*

Не хочеться вірити, що це каже Шевченко. Невже це він? Йому однаково, так само, чи він житиме в Україні, чи в чужині, чи в неволі навіть: «В неволі, плачучи, умру», неоплаканий, забутий братами. Бачить це байдуже. Додає, чи хто згадає його коли в молитві, що він за Україну страждав і терпів, і замучений загинув на чужині...

Як же так? Пізніше, коли потрапив на заслання в киргизьку пустелю, в кожному його листі бачимо тугу за Україною, висловлену майже з розпукі; своєму другові Лазаревському він так писав тоді: «Так мені тепер тяжко, так тяжко, що якби не надія, хоч коли-небудь побачити свою безталанну країну, то благав би Господа про смерть:

*«Так Дніпро крутоберегий
І надія, брате,
Не дають мені в неволі
О смерті благати...»*

Значить, надія побачити свою Україну тримає Шевченка самотньо при житті, і він не віддається в пута розпачі, а тут пише — «мені однаково»...

До свого друга Лизогуба пише він зі своєї неволі теж з тією ж самою тугою: «Одного я просив би у Бога, як найбільше благо, щоб перед смертю глянути хоч разочок на вас, добрих друзів моїх, на Дніпро, на Київ, на Україну,

і тоді як християнин я спокійно умер би...». Або у вірші з тієї неволі він пише:

*«Щоб не робили москалі
Труни із дерева чужого,
Аби хоч крихітку землі
Із-за Дніпра мого святого
Святії вітри принесли...»*

Яка шляхетна туга за рідною землею Шевченка, навіть труни з чужого дерева не хоче, а на могилі — бодай трішки пилу, що його вітер приніс би...

**«Немає більшої від цієї
любви, коли хто життя
своє кладе за друзів-
братів»**

(Ів. 15, 13)

Коли б Шевченко зупинився тільки на словах «мені однаково», вірш був би нерозгаданою загадкою, були б незрозумілими ті слова. Але Шевченко майже грізно і з окремим болем закінчує свого вірша, він кидає свою рівнодушність, що він ніяк пережити не міг би:

*«Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окрадену, збудять...
Ох, не однаково мені...»*

І тут є ця чеснота, якої своїм і словом, і пережиттям вчить нас Шевченко. Хоч як дорого йому особисте його щастя бути-жити в Україні, хоч великою є в нього сама думка-бажання

про жменю рідної землі на могилі, що могло б принести йому дрібку особистого щастя, Шевченко і не думає про те своє особисте добро, він готовий відкинути все, що його особі було б миле. Коли до міри приступає до його особистих справ і вартостей справа буття чи і доля його багатостраждальної Батьківщини, Шевченко твердо відповідає: «Та не однаково мені», і скріплює це «Та» відчайдушним — «Ох, не однаково!». Кривда, вчинена Україні злими і лукавими людьми (не каже — ворогами!), які присплять, потім обкрадають, підпалять дім і тоді для більшого сорому її збудять, щоб тішитись її болісними й божевільними судомами в огні смерті!..

Поетичний опис жаху такої трагедії є неперевершений!.. Все особисте добро перед таким образом відпадає у Шевченка геть, і це «не однаково йому». За жажливу кривду, заподіяну Україні-Матері своїми чи чужими, Тарас Шевченко віддасть все, що в людини може бути і великим добром чи й щастям.

Здається, у нас — його братів, в наших душах впродовж історії бракувало цієї чесноти (спорідненої з любов'ю!): особисте часто перемагало над загальним, національним, рідним, державним, народним. Це приводило до сумних гріхів у нашій історії. Запишімо в душах наших цей твердий докір Шевченка: «Мені однаково» — «Та не однаково мені!».

Чи не вчив про таку чесноту і Христос, коли казав: **«Немає більшої від цієї любові, коли хто життя своє кладе за друзів-братів»** (Ів. 15, 13).

св. п. о. Іван МУЗИЧКА.

★ Церква і школа

Не біймося прийти до Христа

У житті кожного з нас присутні добро і зло, любов і ненависть, є періоди внутрішнього піднесення й духовного спустошення. Ми не знаємо, що робити, куди звернутись, що стане головною струною в нашому серці.

Великий педагог В.О.Сухомлинський говорив: «Слово — найтонший дотик до серця: він може стати ніжною запашною квіткою і живильною водою, що повертає віру в добро, і гострим ножем, розжареним залізом, і брудом...».

Необхідно розвивати особистість, розвивати все найкраще, що закладене в людині, яка у процесі розвитку починає усвідомлювати себе і активно прямувати до духовного життя. Саме тому в нашій школі проводяться виховні заходи, спрямовані на виховання добрих, чуйних, відповідальних християн. Це і години класного керівника, і уроки основ християнської етики, і високодуховні проповіді парохів нашого села отця Ігоря Баланди.

У перший тиждень Великого Посту у Пшеничниківському НВК було про-

ведено тиждень духовності під керівництвом вчителя християнської етики Марії Василівни Нанюк. Учні співали

страсні пісні, зробили книжкову виставку, пройшлися стежками духовних святих рідного села, молилися

за мир і спокій в Україні, училися виготовляти великодні атрибути на майстер-класі, який був проведений під орудою вчителя образотворчого мистецтва Тамари Миколаївни Заяць. Учні НВК активно брали участь у конкурсі малюнків «Для Бога я створюю найкраще».

Але найбільшою родзинкою тижня духовності була тренінг-конференція «Біла сповідальниця», яку провели брати-семінаристи Дмитро й Тарас, які щиро відгукнулись на запрошення отця Ігоря. Дякуємо братам-семінаристам за змістовні науки. Сподіваємось, що зерна духовних наук впали на добірний ґрунт і дадуть стократний врожай.

Отож, не бійтесь прийти до Христа. Він наповнить Своїм Милосердям, пригорне до Свого Серця ніжною любов'ю, зцілить і загоїть рани кожного, хто до Нього прийде. Адже ми всі — Його діти.

Галина СТЕФАНІШИН,
директор Пшеничниківського НВК

★ 3 архівних джерел

Отець Іван Устияновський — довголітній парох Старого Лисця

Недалеко від м. Івано-Франківська розкинулось мальовниче село Старий Лисець. За однією з версій, його назва походить від того, що село було оточене пагорбами, які місцеві жителі назвали «лисими», тобто безлісими. Село цікаве своєю історією, звичаями та традиціями. Багато років у цьому селі в першій половині ХХ століття працював парохом о. Іван Устияновський. Він був великим патріотом, умів прищепити жителям Старого Лисця патріотичні та релігійні переконання. А ще він залишив у пам'яті людей глибокий слід, який не стирається з часом.

Іван Устияновський (зустрічається варіант імені та прізвища Іоан Устияновський) народився 20 січня 1878 року в с. Тишатин Великий Стрийського повіту на Львівщині у родині священика. В метриці мав ще друге ім'я — Октавій, проте його майже не використовував. У 1899 році закінчив Перемишльську гімназію. Пізніше навчався у Львівській духовній семінарії. Висвячений на священика 7 січня 1904 року Митрополитом Галицьким Кир Андреем Шептицьким. Спочатку працював на парафії у с. Посіч, а з 1912 року переведений у сусіднє село Старий Лисець.

Авторитет священика у цьому селі був дуже великий. Крім виконання душпастирських обов'язків, о. І. Устияновський був активним у просвітнянському житті. Під його керівництвом у Старому Лисці активно діяв осередок товариства «Просвіта».

Дбав отець і про навчання дітей рідною мовою. Із прийняттям польським урядом 1 липня 1924 р. Закону про мови, який передбачав викладання у школах з третього класу польською мовою, почався процес колонізації.

Але місцеві жителі розгорнули боротьбу за право викладання рідною мовою. Велику роль у цьому процесі відіграв парох села о. Іван Устияновський, який 25 березня 1925 року зібрав 58 підписів з вимогою «введення української мови навчання в Лисці Старім для 65 дітей в шкільній віці».

Також він у школі викладав релігію. Був непримиренний до того, хто не слухався його. Міг із священицької кафедри розкритикувати винного. Не любив неслухняних учнів, сварив їх, наставляючи на розум. Також отець вів своє господарство, де йому допомагали селяни.

Був одружений із Станіславою, яка також походила із Львівщини. У подружжя народилося шість доньок: Галина, Ярослава, Іванна, Олександра, Віра та Зіновія. Батьки виховували дітей у релігійному дусі. Кожної неділі вони відвідували храм Божий, читали багато літератури.

Як згадувала дочка священика Віра: «Наш батько був надзвичайно привітний, гостинний. За натурою — холерик. Наша родина підтримувала дружні стосунки із родиною Шептицьких.

Мама прищеплювала нам любов до історії України, рідної мови, музики. Вона була високоосвіченою людиною».

Із приходом совітів почалося переслідування греко-католицьких священиків. Неодноразово й о. І. Устияновського викликали на допити, змушували перейти на православ'я, але він залишався вірним УГКЦ. У своєму щоденнику о. Микола Волосанко, уродженець Старого Лисця, згадує: «У 1946 році почалося насильницьке перетягування священиків УГКЦ на московське православ'я. Пароха села викликали в НКВС і вимагали під загрозою ув'язнення відректися від католицької віри. Отець І. Устияновський відмовився і був позбавлений парафії. Останню службу відправив у нашій церкві на Йордан у 1948 році».

На допитах о. Іван Устияновський зазначав: «Як священик греко-католик, я лояльний до радянської влади. А як католик буду служити і слухати Папу Римського. Я знаю, що якщо я не перейду до православ'я, то мені буде в'язниця і Сибір, це моя думка, мені ніхто про це не говорив». Зрозуміло, що така демонстрація політичної лояльності свідчить,

що симпатії отця не були на боці радянської влади. Проте, розмежовуючи політичну та релігійну мотивацію, священик робив спробу вижити в нових реаліях. Однак це не допомогло. Отець Іван зазнавав багато переслідувань з боку окупаційних властей.

Через погрози він був змушений у 1948 році покинути с. Старий Лисець і посилювався у дочки Зіновії у Станіславі. Постійні стреси та допити підірвали здоров'я священика. Помер він у 1950 році і був похований у родинному склепі у Крихівцях.

По-різному склалися долі його дочок. Три із них вийшли заміж за священиків: Галина — за о. Ярослава Раковського, Іванна — за о. Теодозія Мокловича, Віра — за о. Богдана Фіголя. Дочка Олександра була вивезена з сім'єю у Сибір, але пізніше їй вдалося із сином виїхати до Канади. Сестра Зіновія була одружена з Іваном Гудзоватим (псевда «Петрович», «Дністровий») — інструктором старшинської школи УПА «Олені», організаційним референтом Карпатського крайового проводу ОУН.

Ось такою була життєва дорога старолисецького пароха, який працював у селі 36 років. Звісно, за цей час він напевно зрісся із цим селом, воно йому стало дорогим та рідним, як і для його дочок, адже тут пройшло їхнє дитинство. Сподіваємось, що пам'ять про родину о. І. Устияновського у Старому Лисці й надалі ревно зберігатимуть, а інформація про неї у майбутньому буде доповнена і спогадами, і архівними матеріалами.

Іван ДРАБЧУК,
співробітник Національного заповідника «Давній Галич».

★ Актуально!

Кому у храмі заважають діти?

Не раз ми буваємо свідками ситуацій у храмі, пов'язаних із малими дітьми. Як часто молоді тато чи мама ловлять на собі невдоволені погляди чемних літніх людей, яким заважає дитяче белькотіння, забавки, зачіпання чи сміх. Зараз, в часі Великого Посту, кількість вірних у храмах збільшується, хочеться вірити, що і дітей. Проте, на жаль, часто батьки залишають діток вдома, бо просто не хочеться їм вислуховувати настанови строгих жіночок.

Про таких людей у журналі «Кредо» пише один священик, називаючи їх людьми-пауками. «...На кожній парафії є люди, подібні до павуків. Їм добре, коли поруч нікого немає. А той, хто є, має стати жертвою. І якщо поруч немає нікого, вони перетворюють у свою жертву Господа Бога, засипавши його фальшивими сповідями, безкінченими вервечками і десятками молебнів — усім, що унеможливить слухання. Це нещасні люди. І батькам не варто на них ображатися. Такі люди за роки відігнали з парафії не одну людину, натомість не привели нікого. Зазвичай це люди, які просто не люблять дітей. Стається це так тому, що в дитинстві їх також не любили або любили лише їх. Треба просто змиритися з тим, що такі люди-пауки завжди були, є і будуть. Вони потребують нашої любові й молитов, а не образ чи неприязні».

Сама, будучи мамою двох дуже шустрих хлопчиків, не раз зустрічалась з такою проблемою. Коли дітки були ще маленькими, то сиділи в візочку чи спали. А от коли підросли, то перебування на Службі Божій нерідко для мене ставало справжнім випробуван-

ням. Бо дитину могла зайняти іграшками на короткий відрізок часу, коли була проповідь — намагалась виходити з церкви, щоб дитячий гамір не збивав священика з думки. Знаю, що багато батьків вирішують це питання в інший спосіб: нерідко за час Літургії згодують дитині чи не кілограм печива (це я перебільшую, звичайно), щоб дитина була чимось зайнята. Користі від такого мало. Це дитині перебиває апетит, і малюк, повернувшись додому, відмовляється від поживного обіду.

Одна знайома мені дружина священика, мама 5-ти дітей, розповідала, що коли була ще з маленькими дітками на Літургії (а вони таки добре шуміли), замість допомоги, також чула докори від парафіян. А одного разу такі «побожні» люди пішли і до отця жалілись, що, мовляв, його діти заважають їм на Службі. Пишу ці рядки для тих батьків, які наступної неділі знову

збираються залишати діток вдома. Я раджу вам брати діток до церкви, не напихати їх печивом, не виходити щораз із храму, коли дитина починає капризувати, а шукати церкви, де душпастирі люблять бачити у храмі дітей. Повірте, зараз більшість священиків саме такі. Часто сам священик вміє примирювати «правильних жіночок», пояснювати, що Літургія — означає «справа людей».

У Канаді, в церкві маленького містечка, як мені розповідали, один з біч-

них престолів був відділений від храму скляними дверима. Це була так звана кімната плачу, така собі дитяча територія. Діти там бавились, вередували, але все-таки були присутні на Службі Божій, нікому не заважаючи. А загалом більшість священиків вирішують це питання просто — започатковують у себе на парафії Службу Божу для дітей.

Така Літургія є і на парафії, яку відвідую я з моїми дітками. На дитячій Літургії є багато діток і, звичайно, багато шуму. І якщо священику доводиться робити зауваження, то не батькам, а самим діткам в жартівливий спосіб. Отець-настоятель, до прикладу, щоб сконцентрувати увагу діток на проповіді, часто каже: «Ану подивіться, які в мене гарні окуляри». І всі оченята звернені на нього... Старші дітки активно беруть участь у Літургії: хтось тримає спеціальні дитячі хоругви, хтось — прислуговує, а хтось — читає Апостола. А от що роблять зовсім маленькі парафіяни? Одні їздять по підлозі іграшковими машинками, інші — розкладають або складають килимки для клякання, а ті, які щойно навчились ходити, діловито курсують поміж присутніми. Але це нікого не відволікає, бо хоч маленька дитина ще не може повноцінно брати участь у Літургії, вона все-таки оцерковлюється, росте у храмі Божому. Бо ж написано: «Пустіть дітей! Не бороніть їм приходити до мене, бо таких Царство Небесне» (Мт. 19:13).

Віра БІЛА.

★ За життя!

Я — найщасливіша мама

(Свідчення жінки, яка відмовилась від аборт)

Весна завжди нам дарує заряд позитиву, піднесення, надію. З такими почуттями прокинулася і я зранку, бо поспішала на першу ультразвукову діагностику моєї другої вагітності (у мене вже є дочка). Адже УЗД — це шанс дізнатись, як розвивається моє дитячко, як б'ється його серденько, побачити на моніторі обриси крихітного тіла.

Та цього разу весь мій позитив, моя очікувана радість обірвалися після кількох слів лікаря, які прозвучали наче вирок: існує ймовірність патологій плоду. Саме на 12-13 тижнях вимірюють товщину комірцевого простору плоду, щоб виключити ймовірність розвитку патологій. У моєму випадку ця товщина була значно вищою від норми, тому, за словами лікаря, існував ризик патологій плоду. Мені порекомендували... зробити аборт. Ці слова ніби забили кілок у моє серце. Я не могла промовити жодного слова. Побачивши мій шок, лікар поставив дивне, на мій погляд, запитання: «Ви дуже були налаштовані народжувати?». Я ніколи не забуду ці хвилини і ці слова. Це найгірше, що можна запитати у матері, яка вже любить свою ненароджену дитинку, в якій є шанс бути здоровою. Адже поряд з тим, що існує ймовірність патологій, так само існує ймовірність народження здорового дитяти. Як можна це опускати? Та, на жаль, аборт настільки вкоренився у щоденному житті української медицини, що це не вважається злочином. Звичайно, у житті нам доводиться враховувати ризики. Це допомагає уникнути майбутніх втрат, попередити розчарування. Часто ми відступаємо перед досягненням мети через страх перед ризиком. Але чи можна відступати, коли йдеться про життя власної дитинки? Ні, для мене це було неможливо.

Хочу наголосити на тому, що навіть після дослідження товщини комірцевого простору і виявленні відхилень все ж залишаються всі шанси, що маля з'явиться на світ здоровим. Та

чомусь лікар на цьому не наголошував. Це я зрозуміла згодом.

Сльози застеляли мені дорогу додому, я її не бачила. А в серці — пустка, безвихідь. Я напружено думала, але виходу не знаходила.

Мої рідні, почувши слова «великий ризик патологій плоду», налаштували мене на переривання вагітності. Пам'ятаю їх слова: «Краще зробити аборт, бо в сім'ю прийде біда». Вони тиснули на мене: «Ну, що ти вирішила?»; «Ти ж доросла жінка, повинна прийняти рішення»; «Зараз — інші часи, багато хто робить аборт». Вони називали знайомих мені людей, які зважились на такий крок. Це мене зовсім не переконувало, а їхній тиск підсилював моє страждання. Здавалось, весь світ проти мене. Чоловік більше мовчав, не міг зважитись на прийняття рішення. А я так шукала того, хто б мені сказав: «Не роби аборт, все буде добре!». Я б зачепилася за ті слова, як за гілочку над прірвою, і нізащо б їх не відпустила.

Часто рішення зробити аборт не завжди приймає майбутня мама. Спантеличена чи то новиною про незаплановану вагітність, чи іншою причиною, їй тяжко в стані стресу прийняти правильне рішення. Тоді прислухається до думки тих, хто поряд. Всі ті слова звучать ніби заспокоєння: мовляв, багато жінок роблять аборт, ти молода, ще народиш дітей. Саме такі фрази повільно переважають терези, на яких вирішується життя нової людини. Це жахливо! Такі поради приводять до найгіршого — позбавлення шансу на життя ненародженої дитини.

Сьогодні вранці, обіймаючи своє ангелятко — хлопчика 10 місяців, який уже дивиться з цікавістю на ікону, показує пальчиком, де є Боженька, я радію. Це той Бог, що його врятував, що не давав прийняти мені те страшне рішення, що заслонив своєю люблячою рукою мої вуха. Я ніби не чула тих умовлянь рідних і медиків. Це Господь керував моїми думками. Він мене вів

до Гошева, до церкви, де я знайшла ті слова, які так хотіла почути від усіх.

Я знала, що мушу шукати підтримки, доказів, щоб заспокоїти свого чоловіка, рідних. Але де її шукати? І тоді це було найбільшим чудом: Господь допомагав мені йти далі. Кожен крок був тяжким, та Він відкривав все нових людей, які мене підтримували. Під час обстеження у Львові лікар мені сказав: «Не все добре. Наявність ознак, які можуть вказувати на ймовірність патологій, підтвердилася. Але однозначно ми не

марно перелякали». Далі пояснив, що мета всіх пройдених нами обстежень (УЗД, скринінги) — це обрахунок ризиків, вирахування ймовірності патологій, щоб у разі відхилень від норми посилити контроль над перебігом вагітності. Але це не є діагнозом, а тим більше — підставою робити аборт.

Зараз часто думаю: що було б, якби я відразу здалася, прислухалася до поради лікаря з мого міста, призначила час і дату цієї страшної операції, час і дату смерті власної дитинки?!

Перечитавши сотні статей, вислухавши думку спеціалістів у Львові та Києві, я пересвідчилася, що таких випадків, коли УЗД показує ймовірність патології, а в результаті народжується здорове дитя, дуже багато. Неоціненними стануть свідчення матерів, які на сторінках газет та інтернету розповідатимуть про власні історії, щоб інші, стикнувшись з такою проблемою, не панікували, а подарували своїй дитині життя.

Зараз я — найщасливіша мама. Дякуючи Богу, у мене прекрасний хлопчик, який кожного дня тішить мене своєю посмішкою, своїми першими кроками. Тепер я часто плачу від радості. Дивлюсь на крихітні ручки, які обіймають мене, веселі безтурботні оченята, підношу голову до неба і з неймовірною вдячністю кажу: «Боже, який Ти добрий і милосердний, що вказав мені правильний шлях».

Марія.
м. Калуш.

А я так шукала того, хто б мені сказав: «Не роби аборт, все буде добре!». Я б зачепилася за ті слова, як за гілочку над прірвою, і нізащо б їх не відпустила.

будемо через це вбивати дитинку, ми ж не знаємо — здорова вона, чи ні. Будьте на постійному контролі лікаря». Ви не уявляєте, що в ці хвилини було в моєму серці! Я плакала від радості! В цей момент лікар став найріднішою для мене людиною, одним з тих, хто дав мені надію і сказав правду.

Нам порадили ще проконсультуватись у Києві. Ми поїхали до столиці і наступного дня зустрілись з лікарем. Він був шокований тим, що у нашій провінції нам рекомендували робити аборт. Здивовано запитав: «Хто вам сказав, що ваша дитинка хвора? Вас

свій талант, — говорить Олена, — але, думаю, ми добре впоралися з цим непротим завданням».

«Кожна дитина має талант, однак його треба розвивати, — говорить виконавчий директор Івано-Франківського «Карітасу» Наталя Козакевич. — Також треба, аби дитина відчувала підтримку батьків, викладачів. Саме тому Центр підтримки сім'ї влаштовує подібні конкурси, аби заохотити дитину розвивати свої творчі здібності».

У Центрі підтримки сім'ї діє група раннього розвитку дитини, заняття з музично-театрального мистецтва та школа успіху, де психолог та асистенти родини допомагають дитині відкрити у собі творчий потенціал і лідерські якості.

Центр підтримки сім'ї знаходиться за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Чорновола, 7, офіс 313 (3-й поверх). Усі заняття — безкоштовні.

Юлія ФЕДУНИШИН.

★ Конкурси

Дитячі таланти

3 березня в Івано-Франківському «Карітасі» відбувся конкурс талантів «Центр підтримки сім'ї має таланти». У концертній програмі взяли участь 13 дітей, які відвідують Центр підтримки сім'ї. Найменшій учасниці — 5 років, найстаршому — 15.

Діти та їх батьки демонстрували свої таланти — співали, танцювали, грали на музичних інструментах, декламували вірші. На конкурсі було присутнє журі, яке оцінювало майстерність виконання кожного виступу. У кожній номінації між дітьми розподілили перше, друге та третє місце.

Вікторія Лучин посіла перше місце за виконання пісні. Дівчинці — 11 років і вона вже чотири роки навчається у музичній школі.

«Я завжди виступаю в школі на різних заходах, у літніх таборах, — каже Вікторія. — Я дуже рада, що отримала цю нагороду, але сьогодні мені сподобалися усі виступи».

Серед журі була мама двох хлопчиків, які відвідують Центр підтримки сім'ї. Олена Старченко — переселенка, переїхала з Донецька у Івано-Франківськ ще у 2014 році. Щоправда, її хлопці участі в конкурсі не брали, зате підтримували своїх друзів.

«Було дуже складно оцінювати дітей, адже вони всі різні, у кожного —

★ На допомогу громаді

Електроенергія... Що треба знати?

Місія АТ «Прикарпаттяобленерго» — нести світло в кожную оселю, забезпечувати затишні умови життя та сприятливі умови праці на Прикарпатті. Комерційний директор Олег Дацко поділився з читачами нашого часопису про необхідні знання, якими мають володіти споживачі електроенергії.

— Пане Олеже, як дізнатись, які прилади в квартирі найбільше споживають світла (холодильник, телевізор, комп'ютер і т.д.)?

— Потужність — основна характеристика електроприладів. Тому на будь-якому електроприладі або в інструкції до нього повинна бути точна інформація про кількість ват, необхідних для його роботи. Найбільше електроенергії споживатиме найпотужніший у будинку електроприлад.

— А як дізнатися суму до оплати за електроенергію?

Дізнатися суму до оплати можна:

— зателефонувавши у кол-центр компанії за безкоштовним номером: 0 800 50 40 20;

— зареєструвавшись у «Персональному кабінеті» на сайті компанії;

— звернувшись у відділення Укрпошти, Ощадбанку, Приватбанку або інших банків;

— через веб-чат на сайті компанії;

— через СМС-повідомлення на номер 2909 у форматі 945 25012345 7856, де 945 — код ПАТ «Прикарпат-

тяобленерго», 25012345 — особовий рахунок, 7856-показник лічильника. Або для двозонних лічильників 945 25012345 7856/3267, де 945 — код АТ «Прикарпаттяобленерго», 25012345 — особовий рахунок, 7856/3267-показник лічильника по зонах.

— Де можна перевірити стан своїх розрахунків?

— Зверитися ви можете, переглянувши рахунки та акти звіряння, які розносять контролери. Також зверитися можна у центрі обслуговування клієнтів у вашій філії або зателефонувавши в кол-центр за безкоштовним номером: 0 800 50 40 20. Окрім цього, якщо ви є активним користувачем Інтернету, то можете зареєструватися у «Персональному кабінеті» на нашому сайті й звірити розрахунки там.

— Коли можуть вимкнути електроенергію за несплату?

— Якщо споживач не сплачує за електроенергію протягом 10 днів після терміну, зазначеного у договорі або у рахунку, та якщо компанія не отримала повідомлення про оплату, на

20-ий день йому вручається письмове попередження про відключення електричної енергії. У разі несплати, на 30-ий день після отримання попередження, обленерго вимикає електропостачання боржнику. Хоча зазначити, що законом забороняється вимикати електроенергію споживачам перед вихідними та святковими днями.

— Що означає перемикання споживачів з лінії на лінію?

— Для надійного функціонування електричне обладнання, як і будь-яке інше, потребує періодичних ремонтів (планових або аварійних). Для безпеки працівників при виконанні таких робіт потрібно знеструмити ту ділянку електромережі, де будуть проводитись ремонтні роботи. Тоді ділянку, що ремонтується, вимикають з усіх сторін комутаційними апаратами, а споживачів, при можливості, заживляють резервним (обхідним) маршрутом.

— Які послуги надають Центри надання адміністративних послуг (ЦНАПи) з приводу електропостачання?

— Інформаційно-консультаційні послуги з питань електропостачання;

— звірка розрахунків за електроенергію;

— реєстрація пільг;

— видача довідок;

— експертиза лічильника, зупинка роботи, самохід лічильника;

— перенесення, перепломбування приладу обліку;

— заміна лічильника у зв'язку із пошкодженням;

— встановлення багатотарифних приладів обліку;

— заміна комутаційного апарата;

— повторні підключення, підключення після вимкнень за заборгованість, після виконання акту-вимоги чи за протоколом;

— укладення договорів на користування та постачання електроенергії;

— розірвання договорів при зміні власника;

— приймають акти про використану електричну енергію, які юридичні споживачі надають до обленерго після закінчення розрахункового періоду.

— Як можна контролювати власні особові рахунки через «Персональний кабінет»?

— Фізичні особи, зареєструвавшись, отримують можливість контролювати розрахунки за електроенергію, надавати показники приладів обліку, здійснювати оплату за електроенергію без комісії. Юридичні споживачі мають змогу дистанційно подавати звіти, отримувати розрахункові документи, подавати листи на зміну договірних величин, контролювати власні розрахунки за електропостачання та переглядати аналітику споживання.

Сайт АТ «Прикарпаттяобленерго»: <http://www.oe.if.ua>.

Сторінка у соцмережі Facebook: <https://www.facebook.com/oe.if.ua/>

— Ваші побажання читачам газети «Нова Зоря»...

Хай у Ваших оселях завжди буде радісно й затишно, а в душах — світло!

Розмовляла Юлія БОЄЧКО

★ Презентації

Моліться і працюйте

27 лютого у семінарійному храмі ім. свщмч. Йосафата УГКЦ м. Івано-Франківська відбулась презентація першого альбому семінарійного гурту «Еффата», в якому містяться твори посного та різдвяного характеру, а також твори, які часто звучать у виконанні гурту на прощанні та на інших подіях.

Хочете почути теплу історію про те, як хлопці з семінарії вирішили відкритися світу та записали власний аудіодиск? Тоді слухайте.

«Спочатку був просто собі гурт», — діляться вихованці Івано-Франківської Духовної Семінарії УГКЦ. А сьогодні це «Еффата», — квартет у складі Любомира Мисака — першого тенора, Івана Харевича — другого тенора, Михайла Макара — баритона та Павла Віри — баса. Хлопці кажуть, що не мали на меті створювати повноцінний серйозний гурт, який зможе організувати Богослужіння, Хресні дороги та різні виступи. Але тим, напевне, керує Господь, адже семінарійному гурту «Еффата», що з грецької перекладається як «відкрийся», все ж вдалося відкритися світу — випустити власний продукт.

— Основною проблемою стало те, що ми не мали коштів», — діляться хлопці. — Проте, як то кажуть, світ

не без добрих людей, які підтримали і морально, і матеріально. Почали запис альбому у листопаді. Відтоді зроблена велика робота.

Частина творів на аудіодиску — акапельні, кілька є під фонограму. Хлопці кажуть, що сюди увійшли одні з найважчих пісень. «Поліхроніон», яким розпочинається диск, ви не знайдете більше ніде. В мережі є

цей твір лише у російській редакції. Твір «У Царстві Твоєм» Любомир Мисак переклав з церковнослов'янської мови. А «Щедрий вечір» у чоловічому складі взагалі ніде не звучить. «Батьку» — це улюблена пісня Блаженнішого Любомира Гузара. Тут взагалі окрема історія. Хлопці розповідають, що колядували в Блаженнішого і мали за честь почастиватися пампушками у резиденції Любомира Гузара. «Висоти й низини» — це авторські слова Павла Віри. Тобто, кожний твір має свою історію та родзинку.

«Аудіодиск — це своєрідний підсумок того, чого ми навчилися і що зробили за п'ять років спільної праці», — каже Михайло Макар.

Що буде далі, хлопці не знають, живуть, наслідуючи слова Блаженнішого Любомира Гузара: «Моє до вас прохання: моліться і працюйте».

Розмовляла

Вікторія ОСТАФІЙЧУК

★ Вітаємо!

Отець Володимир Савчин та парафіяни церкви св. Арх. Михаїла с. Міжріччя Болехівського деканату вітають з днем народження

о.-митр. Федора ЮРІВА.

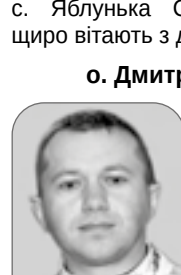

Нехай Господь зсилає на Вас та Вашу родину своє благословення, а Пресвята Богородиця обдаровує ласками та благословить на подальшу пастирську працю для добра рідної Церкви й народу. Дай Вам, Боже, сили й витримки ще довго труди-

тись на Христовій ниві, засіваючи в наших серцях Божу любов, добро, мир і злагоду.

Парафіяни церкви св. Арх. Михаїла с. Яблунька Солотвинського деканату щиро вітають з днем народження

о. Дмитра ХЕРМАНЧУКА.

Всечесний отче, прийміть наші щирі вітання в знак великої поваги і любові до Вас, як духовного провідника. Хай безмежне джерело Ісусової любові, премудрості і милосер-

дя надихає Вас на подальшу невтомну працю в ім'я Господнє, на прославу Бога й добра нашої України. Хай Пресвята Богородиця повсякчас опікується Вами та допомагає непохитно йти вслід за Ісусом, а благословення Святого Духа через Ваше служіння щедро переливається на всіх, хто потребує Вашої поради і молитви. Молитовно просимо в Господа для Вас і Вашої родини міцного здоров'я, рясних Божих ласк, миру, спокою та добра на многі літа!

Греко-католицька громада церкви Покрову Пресвятої Богородиці с. Ілемня Рожнятівського деканату щиро вітає з днем народження свого пароха

о. Віталія ДУДИНА.

Всечесний отче, дякуємо Богові за дар Вашого життя, за Ваше служіння, за зерна любові, милосердя, віри й надії, які засіваєте у наших серцях. Нехай ніколи не пересихає джерело Вашої енергії, даючи сили й натхнення для подальших здобутків на Христовій ниві. Зичимо Вам міцного здоров'я, радості і миру в серці, твердості у вірі, щедрих Божих благословень та опіки Матері Божої на довгий вік, на многі літа!

Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Бувший
- * Вмішуватися
- * Вмісті
- * Воплощатися (в життя)
- * Впереді
- * Визивати подив
- * За виключенням
- * Виключити, включити
- * Виписка (з протоколу)
- * Висказуватися
- * Вичеркнути

Правильно

- * Колишній
- * Втручатися
- * Разом, гуртом
- * Втілюватися
- * Попереду
- * Викликати подив
- * За винятком
- * Вимкнути, ввімкнути
- * Витяг із протоколу
- * Висловлюватися
- * Викреслити

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

НОВА ЗОРЯ ВАША ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн. на місяць, через редакцію — 14,45 грн. на місяць.

Передплатний індекс — 30072.

Передплачуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її, будьте апостолами Господа і Церкви!

Акція

Великопосна акція книгарні «Нова Зоря»

Дорогі наші читачі! Пропонуємо вам набір духовної літератури з 14 видань, які допоможуть достойно пройти період Великодня Посту та підготуватись до празника Воскресіння Христового. **Усього за 70 гривень ви можете придбати книги для себе, своїх рідних та друзів.** При замовленні через пошту витрати складатимуть 15 гривень.

До набору входять:

- * «Хресна Дорога у рік Милосердя» о. А. Чийпеша;
- * «Утреня Христових страстей»;
- * Малий молитовник Апостольства доброї смерті;
- * П'ять умов доброї сповіді;
- * Адорація Євхаристійного Ісуса;
- * Хресна Дорога;

- * Ліки проти гріхів;
- * Акафіст до Христових Страстей;
- * «Чудо у Витанії» В. Бабія;
- * 90 псалом;
- * Святе Таїнство покаяння;
- * «Основи Пасхалії» І. Климишина;
- * «Вірю в життя вічне» о. м. П. Герилука-Купчинського.
- * Святоква листівка та образок.

Замовлення можна надсилати листом, по телефону чи електронною адресою: gazeta.nova.zorya@gmail.com. Або завітати в книгарню особисто. Адреса редакції: 76018, м. Івано-Франківськ, пл. А. Міцкевича, 5. Тел.: (0342) 52-73-48

Пожертва на храм

Дорогі у Христі брати і сестри!

Громада УГКЦ с. Коршів Коломийської єпархії просить вас фінансової допомоги для продовження будівництва храму Успіння Пресвятої Богородиці в нашому селі.

Вірні нашого храму через своїх священнослужителів не перестають возносити молитви до Господа за всіх жертводавців. Не залишайтеся байдужими і ви, адже храм споруджується для молитовного єднання з Богом кожного з нас, наших дітей та онуків, а жертва Богові

обов'язково обернеться злагодою й добробутом для нашої української родини та Церкви в цілому.

Для будівництва храму в с. Коршів створено цільовий благодійний фонд «Збудуємо храм разом» (код ЄДРПОУ 40039740) та відкрито рахунок: 26007300968154 (МФО державного банку України 336503).

Представники будівельного комітету: Василь Петруцяк — тел.: 097-20-61-203; Галина Вітенко — тел.: 096-36-08-374.

З повагою — адміністратор парафії о. Михайло ГОДОВАНЕЦЬ.

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш. Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом. Видруковано видавництвом «А-Прінт», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94 a-print.com.ua. Зам. № 292.

Роздрібна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 15 березня

Комісія у справах родини Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ

«Хто приймає дитину в Моє ім'я, той Мене приймає» (Мт. 18:5)

НАСТАВНИЦТВО

Основною метою наставництва є підготовка дитини-сироти до самостійного життя шляхом розвитку її потенціалу, впевненості у власних силах, визначення життєвих цілей, формування людських взаємовідносин, культурних, моральних, духовних цінностей.

Наставник — це турботливий дорослий друг, який стає для дитини чи підлітка значущою людиною, яка хоче і може присвячувати їй свій час, знання та сили.

Наставництво за допомогою інтернету та електронної пошти об'єднує одного дорослого та одну дитину. Пара спілкується через Інтернет щонайменше раз у тиждень протягом півроку й довше. Ця форма наставництва передбачає зустріч. Наставник вступає в ролі порадики в шкільних справах, допомагає при виборі професії. Наприклад, допомагає вихованцю написати шкільний реферат або обговорює кар'єрні можливості дитини. Наставництво за допомогою електронної пошти може успішно практикуватися в інших формах, наприклад, у період відпустки.

Наставництво (один в один) передбачає взаємовідносини одного дорослого з однією дитиною. Наставник повинен зустрічатися зі своїм вихованцем як мінімум чотири рази з місяць упродовж не менше року. Трапляються і винятки з цього правила, наприклад, у випадках наставництва в школі, термін якого співпадає з навчальним роком та іншими видами позакласної роботи. За таких обставин дитина від самого початку повинна знати, як довго вона може розраховувати на ці стосунки для того, щоб справдилися її очікування.

www.rodynaugcc.if.ua

Івано-Франківськ: 097-71-17-805
Львів: 067-35-75-625

Червоноград: 068-002-40-40
Дрогобич і Борислав: 067-72-70-410

координатори програми

Подяки за зіслані ласки

Свої подяки Милосердному Богові, Пресвятій Богородиці, св. Ап. Юді-Тадео, Ангелам-хоронителям, святам та блаженним, душам у чистилищі, а також усім Небесним Силам складають:

п. Василина СОКОЛОВИЧ з м. Рогатин — за допомогу у складанні тестових завдань; п. Анна з с. Підгір'я — за вислухані молитви; п. Олександра з м. Івано-Франківська — за вирішення дуже складної життєвої ситуації; п. Марія з м. Го-

роденка — за вислухані молитви, за опіку над родиною та за здоров'я онуків; п. Наталія із с. Пороги Солотвинського д-ту — за допомогу та опіку над сім'єю; п. Анна з Рожнятівського р-ну — за вислухані молитви та зіслані ласки, за одужання та опіку над родиною; п. Марія з с. Гута Солотвинського д-ту — за вихід сім'ї зі скрутного становища; п. Марія з Калуського р-ну — за успішне вирішення життєвих проблем; п. Галина із смт. Лисець — за здоров'я та зіслані ласки; п. Марія із с. Сівка-Калуська — за покращення стану здоров'я, за опіку над сім'єю та родиною, за всі зіслані ласки; п. Тарас — за вислухані молитви, допомогу у щоденній праці та житті.

ОХОРОНА ХРАМІВ

Встановлюємо за 1 день безпроводну охоронну сигналізацію без використання кабелів. Підключаємо на пульт охорони або оповіщення по дзвінку чи СМС.

096 463 19 95 050 338 98 40
desa.net.ua

ТЕПЛІ КИЛИМКИ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ХРАМІВ

Нагріваються до 40°C за 30 хв. Ширина 55 або 105 см, довжина до 400 см. Потужність 220 Вт/м². Прорезинений ковровин з двох сторін. Можливий вибір кольору.

098 727 05 42 095 056 92 35
teploline.com.ua

1926
1991
2018

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ТРЕКО-КАПОЛІЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Головний редактор — о. Йосафат БОЙКО, ВС
Заступник головного редактора — о. Іван СТЕФУРАК
Літературний редактор та макетування — Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка — Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ МФО 325365
Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5
телефони: (0342) 52-73-48, 2-54-49;
факс 55-24-45
http://novazorya.if.ua
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com